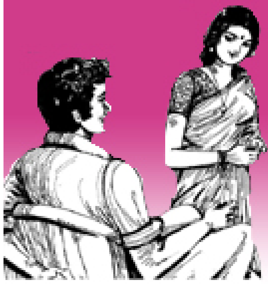

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(ప్రారంభం)

ఒక ప్రాతఃకాలం.

ఇంకా సూర్యుడు సముద్ర గర్భం నుండి బయటకి రాని సమయంలో సముద్రాన్ని అనుకున్నట్లున్న ఆ బంగళాలో వెనుక వైపు ఉన్న దట్టమైన చెట్ల మధ్య గాలి సందు సందులో చొరబడి హుషారుగా ఈలలు వేస్తోంది.

ప్రియురాలి పొందు నుండి పొందిన ఆనందం లాంటి పూల సువాసనలు గాలితో కలిసి ఆ ప్రాంతాన్ని తన్మయానికి గురిచేస్తున్నాయి.

పచ్చిక మీద రాలిన పండుటాకులు, ఎండుటాకులు, అరమగ్గిన ఆకులతో ఒక చిత్రకారుడు గీసిన చిత్రంలా ఉంది నేలంతా.

అక్కడ వెనుక వైపున్న మెట్లమీద అతను కూర్చున్నాడు.

అతని చూపుడు వేలు మధ్య వేలు మద్య నన్ను సిగరెట్టు పొగ తెల్లగా ఆ ప్రాంతంలో వలయాలు తిరుగుతోంది.

చెట్లమీద పక్షులు సందడిగా అరుస్తూ సముద్రం వైపు బారలు బారలుగా ఎగురుతూ వెళ్తున్నాయి.

దూరంగా సముద్ర ఘోష.

మత్స్యకారులు అరుపులూ, కేకలూ.

ఆ బంగళా మాత్రం ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లుగా స్తబ్దంగా ఉంది.

అతనికి నలభై అయిదు ఏభయి మధ్యలో వయసుండొచ్చు. కొద్దిగా పల్చబడిన రింగుల జుత్తు - ఇన్ని సంవత్సరాలుగా ఎన్నో విధాల నలిగి అలసినట్లున్న మొహం, ఎక్కడో గతంలోకి చూస్తున్న కళ్ళు. సిగరెట్లు కాల్చడం వలన కొద్దిగా నల్లబడిన పెదవులు - ఒకటి రెండు తెల్లవెంట్రుకలతో ఒక హుందాతనాన్నిచ్చిన మీసాలు - ఇంకా అతనిలో అందముంది. తన పట్ల తనకు శ్రద్ధలేనట్లున్న - ఆ నిర్లక్ష్యపు వైఖరిలోనే ఏదో ఆకర్షణ ఉంది.

అతనొక కాలు కొద్దిగా చాపి, సిగరెట్టు పట్టుకున్న చేతిని దానిపై ఆన్చి సాలోచనగా దూరంగా ఉన్న ఎత్తయిన పున్నాగ చెట్టువైపు చూస్తున్నాడు.

పచ్చగా, ఏపుగా ఆకాశంలోకి దూసుకెళ్ళినట్లున్న ఆ చెట్టు నిండా సన్నాయి బాకాలు గుత్తులు గుత్తులుగా కట్టినట్లున్న తెల్లని పున్నాగ పూలు గాలి వీచినప్పుడల్లా గుంపులు గుంపులుగా క్రిందకి రాలుతున్నాయి.

అవి రాలుతున్నప్పుడల్లా గాలి వాటిని ఒడిసి పట్టుకుని వాటి వాసనలని దొంగిలించి పారిపోతోంది. పూలు గిరికీలు కొడుతూ అందిన గాలి పొందుని మరింత పొందాలన్న వృధాప్రయత్నం చేసి నేలరాలిపోతున్నాయి.

ఆ పూలు ఒక తివాసీలా క్రింద ఉన్న ఒక ఎత్తయిన చప్టా మీద దట్టంగా పేరుకుంటున్నాయి.

సరిగ్గా అక్కడే ఉంది అతని చూపు.

పూలని జరిపి పట్టి చూస్తే అది కేవలం చప్టాకాదని అదొక సమాధని అర్థమవుతుంది.

చాలా సంవత్సరాలుగా ఖాళీ దొరికినప్పుడల్లా అతనక్కడికొచ్చి కూర్చుంటాడు.

ఆ సమాధిని చూస్తూ సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు కాలుస్తుంటాడు. సూర్యుడు పైకొచ్చి ఎండ చుర్రుమనిపించే వరకు అతనలా కాలక్షేపం చేస్తాడు.

ఆ వ్యాపకం అతనికి, ఆ బంగళాలోనే ఉంటున్న మాలికి మాత్రమే తెలుసు.

"టీ తీసుకోండి బాబూ!"

మాలి మాటకి అతనీలోకంలోకి వచ్చాడు.

మౌనంగా టీ కప్పు అందుకున్నాడు.

మాలి అతన్ని డిస్టబ్ చేయడు.

అతనికి పూర్తిగా ఏమీ తెలియక పోయినా మీద పడిన వయసు రీత్యా కొంత అర్థం చేసుకోగలడు.

అతను టీ తాగుతూ లేచి మెల్లిగా పున్నాగ చెట్టు క్రిందకెళ్ళాడు. ఒక చేత్తో పూలని పక్కకి జరిపి ఆప్యాయంగా సమాధిని చేత్తో స్పర్శించాడు.

ఆలోచనలతో అతని కళ్ళేరబడ్డాయి.

చేతికేదో తగిలినట్లు.

ఆప్యాయంగా.

అనురాగంగా.

"వరూధినీ!"

అతని హృదయం సముద్రంలా ఘోషించింది.

గుండెలో పుట్టిన ఒక ప్రేమఝరి వెల్లువై సుడులు తిరుగుతూ కన్నీరై కళ్ళకి చేరే ముందే ఆవిరైపోయింది.

ఫలితం.. తీరని బాధ.

మరచిపోలేని గాథ.

తను.. తను.. ఒక ఫూల్.

వరూధినిని పోగొట్టుకున్నాడు.

అవును. తను అవసరానికి స్పందించలేకపోయాడు. అందుకు ఫలితమే ఈ ప్రేమరాహిత్యపు వేదన.

తను నిజంగానే తప్పు చేసాడా?

ఆలోచనల మీద ఆలోచనలు. నిరంతర సముద్ర కెరటాల్లా.

ప్రశ్నల మీద ప్రశ్నలు.

జవాబు దొరకని అఘాతాల్లా.

చేతిలోని సిగరెట్టు చుర్రుమని పించాక అతను స్పృహలోకొచ్చాడు.

మెల్లిగా వెనుతిరిగి కారువేపు నడిచాడు.

ఆలోచనలు కూడా వెనుతిరిగి..

1990

హేమంత్ ఉద్యోగంలో చేరి ఆర్నెల్లయింది.

ఇంకా కాలేజి పోకడలు పోలేదు.

ఎంత పనయినా ఇట్టే చేసేవాడు కానీ క్రమశిక్షణంటే గిట్టేదికాదు.

ఒక్కోసారి నిద్రలేచి, మొహం కడిగేసుకుని డ్రెస్ మార్చుకుని పరిగెత్తుకొచ్చేసేవాడు.

టక్ చేసిన షర్టు అస్తవ్యస్తంగా ఉండేది. నలిగిన షర్టు, సరిగ్గా దువ్వని క్రాపు. ఎలా పెంచారయా నిన్ను అని మేనేజరంటే 'ఇలానే' అని ఠక్కున టేబులెక్కి కూర్చునేవాడు.

మేనేజర్ గుండెమీద చరచుకుని "దిగవయ్యా బాబూ! సార్ చూసాడంటే మధ్యలో నాకు ప్రాబ్లం" అని మందలించేవాడు.

ఆ సంవత్సరం చాలా చిత్రమైంది.

ప్రతి సంవత్సరం రిటైర్మెంట్సు, రిక్రూట్మెంట్సు సహజంగా ఉండేవే.

కానీ ఆ సంవత్సరం ఒక్కసారిగా విపరీతంగా రిటైర్మెంట్లు, రిక్రూట్మెంట్సు జరిగాయి. ఫలితంగా ఆఫీసుల నిండా యువరక్తం ప్రవేశించింది. ముప్పయి పర్సెంటు రిజర్వేషన్స్ పుణ్యమా అని విపరీతంగా అమ్మాయిలు వాళ్ళ మధ్య బియ్యంలో రాళ్ళలా అబ్బాయిలూ వచ్చి చేరారు.

ఎక్కడ చూసినా సందడి.

గోల గోల.

హడావుడి.

ఒక్కసారి లాకు గేట్లు తెరవగానే వెల్లువలా దూకిన నదీ తరంగాల్లా.

వయసు మీరిన మగాళ్ళకి షోకులెక్కువయ్యాయి.

వయసుపై బడ్డ స్త్రీలకి కోపాలెక్కువయ్యాయి.

కారిడార్లన్నీ గలగల నవ్వుతూ, కబుర్లూ.

ఆఫీసులు కాలేజీల్లా మారాయి.

వాళ్ళని అదుపులో పెట్టి సీటుల్లో కూర్చోబెట్టడమే చాలా కష్టమైంది ఆఫీసర్లకి.

అందులో అప్పుడే షాపునుండి తెచ్చి రేపర్లోంచి తీసిన చాకులా మెరిసాడు హేమంత్.

అతనిదొక విభిన్న మనస్తత్వం.

ఎవరినీ ఆకర్షించాలని ప్రయత్నించకపోవటమే అతనికొక ప్రత్యేక ఆకర్షణ.

పనిపట్ల ఏకాగ్రత లేనట్లు కనిపిస్తూ చాలా షార్ప్‌గా అతను నిమిషాల్లో పనిచేసే తీరు త్వరలోనే ఆఫీసర్ల దృష్టిలో పడింది.

అతికొద్ది నెలల్లోనే అతను చాలామంది హృదయాల్ని దోచుకున్నాడు. చాలామంది పని రాకుండా పైకెగబాకిన ఆఫీసర్లు లోలోపల అతన్ని చూసి కుళ్ళుకున్నా అతన్ని తమ పనులకి టూల్‌లా వాడుకునేవారు.

అందులో రమేష్ బాబు హేమంత్‌కి నెక్స్ట్ హయ్యర్ అథారిటీ.

అతని డ్రాఫ్టింగ్ మీద, అతని వర్క్ మీద రోజూ హయ్యర్ అథారిటి రిమార్క్స్, క్వొరీలు ఉండేవి. కానీ చిత్రంగా అతనికి ప్రమోషన్స్ రావడం ఆగేదికాదు.

అలానే అతనికి ప్రమోషన్ వచ్చింది.

ఆ రోజు అతను హేమంత్‌ని తన ఛాంబర్‌లోకి పిలిచాడు. హేమంత్‌కి రమేష్‌బాబంటే సదభిప్రాయంలేదు.

దానికి అతనికి పనిరాకపోవడమే కాదు - అతను బాగా కరప్ట్. ఎలా పనిని పక్కదారి పట్టించి రూల్స్‌ని డీవియేట్ చేసి డబ్బు గుంజాలో అతనికి తెలిసినంత మరెవరికీ తెలియదు.

మరో బలహీనత అమ్మాయిలు.

ప్రొద్దుట సీట్‌లోకి రాగానే కొంతమంది అమ్మాయిలు, అమ్మాయిలుగా చలామణి అయ్యే స్త్రీలు అతని రూములోకి వెళ్ళి పనిలేకపోయినా స్వింగ్ డోర్ తీసి "గుడ్ మాణింగ్ సా..ర్" అనేవారు పళ్ళికిలించి.

వెంటనే అసలే శరీరం మీద అదుపులేకుండా పెరిగి పోయిన రమేష్‌బాబు పొంగిపోయి పదింతలయి "కమిన్ కమిన్" అంటూ వాళ్ళని లోపలికి పిలిచి ఎదురు కుర్చీలంతా నింపేసి అతి గర్వంగా జేబులోంచి వంద తీసి అటెండర్ బాలయ్యకిచ్చి టీలకి పురమాయించేవాడు.

బాలయ్యని చూస్తే నక్కకి చొక్కా తొడిగినట్లుంటాడు.

ఏ ఎండకా గొడుగు పట్టేరకం.

లోపల ఆఫీసర్‌కి అడుగులకి మడుగులొత్తినట్లు నటించి బయటకి రాగానే వెంటనే హేళనగా మాట్లాడే రకం.

"గానా బజానా షురూ అయింది సారు..! ఏమ్మా వనజా, నువ్వెళ్ళలేదే లోపల ఇంకో కుర్చీ ఖాళీగానే ఉంది" అని పాపం పనిచేసుకుంటున్న ఆడవాళ్ళని కదిలించి వెళ్ళేవాడు. మగాళ్ళంతా నవ్వుతుంటే, ఆడాళ్ళకి మండి పోయేది.

"వెధవ, నోరు తిన్నగా ఉండదు" అని వాళ్ళు మండిపడేవారు.

"ఏడ్చాడు, వెధవ. వ్యవహారాలన్నీ వీడే నడుపుతాడు. అందుకే రమేష్‌బాబుకి వీడంటే చచ్చేంత భయం" అనేవాడు సూపర్నెంటు ముకుందం ముక్కుపొడుం పీల్చుకుంటూ.

ఈ తతంగమంతా చాలా చిత్రంగా, చిరాగ్గాను ఉండేది హేమంత్‌కి మొదట్లో.

తను ఇంజనీరింగ్ చేస్తున్నప్పుడు కన్న కలలకి, నిజవాతావరణానికి అసలు సంబంధమే లేదు.

ఆ పుస్తకాల్లో ఉన్న సబ్జెక్టుకి ప్రాక్టికల్‌గా జరుగుతున్న పని విధానాలకి అసలెలాంటి పొంతనా లేదు.

ఆ టేబుల్స్, కుర్చీలు, ఫైల్స్, మనుషులు, వాళ్ళ ఆలోచనా విధానాలు, కక్కుర్తి, చిల్లర మాటలు. కంపరమెత్తి పోయేది.

గవర్నమెంటు ఆఫీసుల్ని కొన్ని శక్తులు ఎంత గొప్పగా తీర్చిదిద్దాయో. ఆ ఒరవడిలోంచి బయటపడటం అంతే కష్టమన్న విషయం హేమంత్‌కి అర్థమయిపోయింది.

కాని.. వెంటనే ఉద్యోగం వదిలి వెళ్ళిపోయే స్థితికాదు తనది.

పైగా కాస్ట్, ఆడవాళ్ళ రిజర్వేషన్ కోటానుండి ఎలాగో బైటపడి ఆఫీసు లోపలికి అడుగుపెట్టిన బాపతు తను.

హేమంత్ రమేష్‌బాబు ఎదుట కూర్చున్నాడు.

"సర్, ఏంటి పిలిచారు?" అన్నాడు వినయంగా.

బదులుగా రమేష్ బాబు కుర్చీలో మినుమల బస్తాలా కదిలి కృతకంగా నవ్వాడు.

"ఏంలేదు. ఏం తీసుకుంటావు, కాఫీనా, టీయా?" అన్నాడు.

"నేనిప్పుడే కాంటిన్‌కి వెళ్ళొచ్చాను సర్" అన్నాడు హేమంత్

"అద్సరే, సరే మరోసారి తాగితే ఏంటీ, బాలయ్యా రెండు కాఫీ" అంటూ అక్కడే నిలబడ బాలయ్యని బయటకి సాగనంపి "వీడొట్టి రోగ్. అందుకే వీణ్ణి సాగనంపాను" అన్నాడు రమేష్ బాబు మళ్ళీ నవ్వుతూ.

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

''ఏమీలేదు. నిన్ను నాదగ్గర పోస్టు చేయించుకుంటున్నాను. పర్సనల్‌గా. అంటే.. నీకు వేరే ప్రత్యేకమైన వర్కు ఉండదు నేను అంతా చూసుకోలేను. నీ హెల్ప్ కావాలి''

విషయం అర్థమైంది హేమంత్‌కి.

అంతకు ముందు వారం రోజుల క్రితం ఒక ఫైలు మీద ఛీఫ్ ఇంజనీరు రాసిన కామెంటు గుర్తొచ్చి హేమంత్‌కి నవ్వొచ్చింది.

అది తన సీటుదే వృద్ధ గౌతమి మీద టెండర్లు పిలిచారు.

తను డీల్ చేసి నోటు పెట్టాడు. టెండరులో కోట్ చేసిన ఎస్టిమేట్ రేట్స్‌కి, ఎస్టిమేట్‌లో వేసిన రేటుల్లో తేడా ఉంది. కానీ ఎమౌంటుల్లో తేడాలేదు. ఆ విషయం నోటులో రాస్తూ బహుశా ఇది టైపోగ్రాఫికల్ ఎర్రర్ అని తను రాశాడు. రమేష్‌బాబు దాన్ని తన తెలివితేటలతో టోపోగ్రాఫికల్ ఎర్రర్ అని దిద్దాడు. టోపోగ్రఫీ అంటే నేల ఎత్తుపల్లాలకి సంబంధించింది. ఇది సర్వేలో వస్తుంటుంది. చీఫ్ ఇంజనీరుగారికి అసలే లాంగ్వేజి మీద పట్టుంది. అంతకు మించి బి.పి ఉంది. ఆయన ఆ ఫైలు చూసి కుర్చీలోంచి ఎగిరిపడ్డాడు. కోపంతో ఊగిపోయాడు.

ఓనమాలు రాకుండా అడ్డదారుల్లో వచ్చిన వాళ్ళంటే అతనికి చెప్పలేని కోపం.

కానీ ఈ విషయంలో అతను కూడా అసహాయుడు. వాళ్ళతో పాటు వాళ్ళ వెనుక ఒక ఎమ్మెల్యేనో, మినిష్టరుదో ఫోను కాలుంటుంది. పనిరాకపోయినా ప్రత్యేక సీటుకోసం - అక్కడ దొరికే లంచాల కోసం లక్షలు సెక్రటేరియట్‌లో ధారపోసి సగర్వంగా ఆ సీటుల్లో కూర్చునే రమేష్‌బాబు లాంటి వాళ్ళ వల్ల ఆయన తరచు బి.పి పెరిగి ఆస్పత్రుల చుట్టూ తిరుగుతుంటాడు.

అందులో టెండర్లంటే బంగారు ఖని. లంచగొండులకి.

ఆయన నెత్తీ నోరు కొట్టుకుని ''అలాస్, నౌవేడేస్ ద స్వేన్స్ హేవ్ బికమ్ డక్స్ ఇనవర్ డిపార్టుమెంటు'' అని కోపంగా ఫైలు మీద అడ్డంగా రాసేసాడు.

రమేష్‌కి తను చేసిన తప్పేమిటో అప్పటికీ అర్థం కాలేదు. ఫైలు చాలాసేపు ఒళ్ళో పెట్టుకుని విచారించి హేమంత్‌ని పిలిచాడు.

''ఏంటి, హేమంత్, ఈయనకేవన్నా పిచ్చా! నేను సరిగ్గానే కరెక్టు చేసాను కదా! ఈయనేంటి, స్వేన్స్, డక్స్ అని రాస్తాడు. అసలు స్ట్రీమ్ ఎక్కడుంది వృద్ధ గౌతమి నది కదా!''

అప్పటికి గాని రమేష్‌బాబు ఎంత తెలివైనవాడో హేమంత్‌కి అర్థం కాలేదు.

నిజానికి అది చాలా చిన్న తప్పు - ఇంజనీరింగ్ డిపార్టుమెంటులో ఎదురయ్యే టెక్నికల్ ప్రోబ్లమ్స్‌లో చిన్న లాంగ్వేజ్ ప్రాబ్లం.

వృద్ధ గౌతమి నది చివరిదశలో. ఏనాం దగ్గర సముద్రంలో గోదావరి పాయ. దాన్ని స్ట్రీమంటే డేంటన్నదే రమేష్ బాధ.

చివరికెలాగో అతన్ని కన్విన్స్ చేసాడు హేమంత్.

అలాంటి రమేష్‌బాబు చాలామంది సీనియర్స్‌ని, తెలివైన వారిని దాటుకుని చాలా కీలకమైన సీటులో కూర్చున్నాడు.

ఇప్పుడు తను తన ఇండువిడ్యుయాలిటీని త్యాగం చేసి ఇతనికి పనిచేయాలి.

''ఏంటాలోచిస్తున్నావ్, హేమంత్. ఈ సీటు చాలా కష్టమైంది. నాక్కాస్త సాయపడితే. ఇదిగో ఆర్నెలలో ఈ మహానుభావుడు రిటైరయిపోతాడు. నీకు చాలా ఫ్యూచరుంది, నిన్ను నీవు ప్రూవ్ చేసుకోడానికి. ప్లీజ్''

హేమంత్ అయిష్టంగానే తల పంకించాడు.

గవర్నమెంటు ఆఫీసుల్లో ఎఫిషియన్సీకి ఒక గౌరవమంటూ ఉండదు. వాడేసుకోవడమే తప్పు.

ప్రమోషన్స్‌కి ఎవరినెలా తప్పించవచ్చో తెలిసిన మేధావులు ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ వింగ్స్‌లో చాలామంది పండిపోయి ఉన్నారని హేమంత్‌కి ఆ కొద్దికాలంలోనే అర్ధమైంది.

బాలయ్య కాఫీ తెచ్చి ఇద్దరికి ఇచ్చాడు.

హేమంత్ కాఫీ తాగి బయటకొచ్చాడు.

అప్పటికే ఆఫీసంతా చాలావరకు ఖాళీ అయింది.

వాచీ చూసుకున్నాడు హేమంత్. అయిదు దాటింది. అతనికి ఎదురొచ్చింది పద్మ నవ్వుతూ.

పద్మకి ఎంత వయసుంటుందో తెలీదు కానీ ఎండిన కట్టెలా ఉంటుంది. చర్మం అదోలాంటి రంగు. నలుపు కాదు కళకళలాడటానికి.

తెలుపు కాదు మెరవడానికి.

కాల్చి పొగ చూరిన రంగు. నవ్వినా సాగని ప్లాస్టిక్ పెదాలు, గుంటకళ్ళు, ఆమె కట్టే సాదా షిఫాన్ చీరలు - ఆమె వంటి రంగుని ప్రతిబింబిస్తూ మాసిపోయినట్లు - ఎన్నాళ్ళగానో స్నానం మొహం ఎరగనట్లు - చూడగానే అప్రసన్నంగా ఉంటుందెవరికైనా.

ముఖ్యంగా ఆమె ఎప్పుడూ మగాళ్ళని చూసి సిగ్గుపడుతున్నట్లుగా మెలికలు తిరుగుతుంది. సీట్లో కూర్చుని అసూర్యంపశ్యలా తలదించుకుని ఎవరూ చూడనప్పుడు వాలు చూపులు విసిరి దొంగనవ్వులు నవ్వాలని ప్రయత్నిస్తుంది.

హేమంత్‌కి ఆమెని చూస్తే తల తిరుగుతుంది.

ఒంటరిగా దొరికితే మగాళ్ళని పట్టేసుకోవాలన్నట్లుంటాయి ఆమె చూపులు.

సహజంగా ఆఫీసులో పని చేసే స్త్రీలు లింగబేధం పాటించడానికి ప్రయత్నించరు. అక్కడ వారి హోదాయేగాని నేను ప్రతి క్షణం స్త్రీని అని చెప్పుకోడానికి ప్రయత్నించరు. కాని అక్కడా.. అక్కడా ఇలాంటి వాళ్ళు కూడా ఉంటారు కాబోలు.

హేమంత్ ‘నన్నేనా‘ అన్నట్లు చూశాడు ఆశ్చర్యంగా. ఇంతవరకూ అతను ఆమెతో మాట్లాడలేదు.

"అవును. ఏం?" అన్నాడు కొంచెం ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"ఉండరాదూ, కొంచెం పనుంది మీతో" అంది రాగం తీస్తూ. ఆమె మాటలో అదోలాంటి రాగం. అది కొని తెచ్చుకున్నదో మురిపెంగా మాట్లాడాలనో.

"రామ్మా నీకోసం సార్ చూస్తున్నాడు. ఆయన్నెళ్ళనివ్వులే" అన్నాడు అక్కడే నిలబడ్డ బాలయ్య వెటకారంగా.

"ఇదిగో బాలయ్యా, నా జోలికొస్తే బాగుండదని చెప్పలే నీకెన్నిసార్లో" అంది పద్మ కళ్ళెర్రజేసి.

"చాలా సార్లు చూశాలేగాని ఎళ్ళు తల్లీ" అన్నాడు బాలయ్య అంతకంటే నిర్లక్ష్యంగా.

పద్మ బాలయ్యని చురచురా చూస్తూ - అరక్షణంలో రంగు మార్చి హేమంత్ వంక చూసి సిగ్గుపడుతూ నవ్వి రమేష్‌బాబు ఛాంబర్‌లోకి వెళ్ళింది.

"మీరెళ్ళండి సార్. అందరికీ పని అయిపోయి కొంపల కెళ్ళేటప్పుడు ఈవిడకి పనిమొదలవుతుంది" అన్నాడు బాలయ్య చిరాకు పడుతూ.

హేమంత్ అర్ధంకానట్లు భుజాలెగరేసి వెళ్ళిపోయాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)